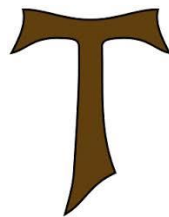

BUTLLETÍ DE L'ORDE FRANCISCÀ SECULAR DE NTRA. SENYORA DE MONTSERRAT

Any 29 Juliol de 2024 núm. 278

Web: ofscat.jimdofree.com

e-mail: ofscatalunya@outlook.es

Web: Orden Franciscana Secular de España

**Sant Bonaventura, bisbe i doctor de
l'església**
15 de juliol

APÒSTOLS O DEIXEBLES

És el mateix ser deixeble que ser apòstol ?

No, no és pas el mateix; el significat d'aquests dos mots és diferent.

La paraula “deixeble” designa un alumne o un estudiant. Tos aquells que estan aprenent qualsevol cosa, sigui la que sigui, son deixebles de qui els ensenya, els mostra, els explica allò que han anat a aprendre.

Des del punt de vista de la relació que poguem tenir amb Jesucrist, els seus deixebles som tots aquells que seguim, o intentem seguir, els seus passos, els seus ensenyaments. Així podríem dir que tots els cristians de tots els temps som deixebles de Crist. Ara bé, si un deixeble és un alumne o un estudiant, què és un apòstol ?

Un apòstol és un “enviat”, un col·laborador d'aquell que l'envia. Per a nosaltres, els cristians, un apòstol és tota persona que ha estat enviada al món per predicar la Bona Nova de Jesucrist.

Podem dir que tots els apòstols son deixebles, però no tots els deixebles son apòstols. Per ser bons deixebles hem de saber escoltar i comprendre allò que ens diu Jesús, i quan sortirem al món, en el nostre dia a dia, podrem ensenyar, evangelitzar de moltes maneres, allò que Jesús ens diu, allò que espera de nosaltres.

No oblidem mai que Déu no tria els que son capaços per poder fer apostolat, sino que fa capaços a aquells que Ell ha triat ...

Normalment, quan parlem d'apòstols ens referim als 12 homes que Jesús, en la seva vida terrena, va escollir per anar amb Ell, primer com a deixebles per escoltar i aprendre i, més tard, quan Jesús va ressuscitar, després de ser martiritzat i assassinat, per emprendre diferents camins, per, al final, arribar al mateix destí d'amor, a Déu, fent la seva divina voluntat, per evangelitzar el món.

Ja ha arribat l'estiu i, qui més qui menys, farà alguns dies de vacances, dies que molts aprofitarem per anar a veure la família, els amics, per viatjar ... Mirem d'aprofitar aquest temps de lleure per dur la Bona Nova del Regne a tothom, tant amb obres com amb paraules. Intentem reiniciar les nostres vides com apòstols del Bon Déu. Ell ens farà ben capaços de dur a terme aquesta fita. Bon estiu a tothom !!!

Balbina Birba, ofs

En el Año de la Oración. ¿Cuándo orar?

Algo dijo Jesús, el Señor: *“Les decía una parábola para inculcarles que es necesario orar siempre y no desfallecer”* (Lc 18,1). Que es necesario velar y orar *“para no caer en tentación”, “porque no sabéis el día ni la hora”*. (Mt 25,13) en que *“vendrá el Señor”* (25,42). Y, en verdad, el Señor siempre está viniendo.

Hay muchas venidas. Fue la primera en Belén, será la última al fin de los tiempos. Pero hay una venida intermedia: *“El Reino de Dios viene sin dejarse sentir. Y no dirán: Vedlo aquí o allá, porque el Reino de Dios está entre vosotros”* (Lc 17,20). Se manifiesta como un relámpago cuando vamos de camino y se encienden nuestros corazones; cuando escuchamos al Señor, y su palabra nos conmueve, yo diría que nos besa; cuando compartimos con los hermanos que están en *“comunidad de fe y amor”*.

Hubo un tiempo en que se fomentaba una espiritualidad, individual y reservada *“mi secreto para mí”*, bajo la guía del Director espiritual: A partir del 2000 percibimos cómo el Espíritu guía a la Iglesia hacia la *“comunidad de fe y amor”*. La figura del Director espiritual fue desapareciendo, apenas se encuentra. En cambio, se halla la fuerza en la *“comunidad de fe y amor”* que se reúne centrada en la Eucaristía y el compartir de la Palabra. Creo que este es el signo del Espíritu en el siglo XXI, como lo fue en la Iglesia primitiva donde los creyentes se relacionaban *“como un solo corazón y un alma sola”* (Hchs 4,32). *“Y el Señor agregaba cada día a la comunidad a los que se habían de salvar”* (Hchs. 3, 47).

El Espíritu tiene un poder de amor infinito y comunicativo, crea una comunión de amor en la que cada uno se enriquece con la persona del otro. Cristo ama, santifica y eleva hasta él a la Iglesia; una persona amada por un santo se eleva por el amor con que éste lo toma y es objeto de la gracia de Dios¹. *“La comunión de fe y amor es la mayor proximidad que puede existir entre las personas. La proximidad no es el espacio, el tiempo. La cercanía próxima es la misma Fe, el mismo Amor, el sólo y único Espíritu. Por eso nuestra comunión es en la Trinidad... La comunión es una gracia, una presencia, una llamada viva a compartir la caridad que se ha derramado en nosotros”*².

¹ Cf, DURRWELL, François-Xavier. *María, meditación ante el icono*. Madrid 1990, p. 90

² TRIVIÑO. M^a. Victoria, osc. *Fraididío. Semblanza y Escritos de Victorino Terradillos (1942-2023)*. Monte Carmelo. Burgos 2023, p. 170-171.

Pienso que por aquí va la verdadera renovación que tiende un puente hacia el futuro. No pasa por hacer de la Iglesia una ONG donde “ya no se distingue entre tarea mundana y misión cristiana dentro de ella”, sino por vivir desde la “comunidad de fe y amor” Precisamente “frente a la uniformidad de los sinópticos en el “amor a los enemigos”, Juan acentúa la reciprocidad del amor (Jn 13,34-35;15, 12-13.17) sólo así es visible el presupuesto trinitario del cristiano”³.

Atravesamos un tiempo en que gran parte de los bautizados se ha deslizando, de la indiferencia a la ignorancia religiosa y al olvido de Dios. Hoy no se busca teoría, se valora el testimonio que brota de la experiencia de Dios, fuerza y sabiduría de Dios que ilumina al buscador hasta sentir una afinidad interior que conmueve las entrañas.

Entonces ¿Cuándo orar? Siempre. Para percibir los pasos del Señor y no escondernos como Adán y Eva. Para caminar en comunión con los hermanos, para acoger, con inmenso amor y gratitud, al Señor que viene a nuestro encuentro, que nos llama por nuestro nombre a la hora de la brisa...

Sor M^a. Victoria Triviño, osc

³ Cf. BALTHASAR, Urs von. *Sólo el Amores digno de fe*, Salamanca 1971, p. 101. 108.

DESHUMANITZAR COM A ESTRATÈGIA

La natura utilitza tot tipus de línies. La línia de l'horitzó, on es troba el cel i el mar sent difícil distingir un d'un altre. La línia serpentejant dels meandres d'un riu. La línia que construeix una cadena muntanyosa. Les de la natura són variades i existeixen sense més, amb major o menor impacte. Hi ha un altre tipus de línies, les que construïm els homes de manera arbitrària. Marquen territori, on es juga la supervivència i la possessió. Moltes reben el nom de fronteres, que exclouen els que no estan dins d'elles. En el fons, les fronteres són les cicatrius de la història. S'han dibuixat amb violència i amb abusos de poder.

El passat 18 de juny, la Tribuna Joan Carrera va acollir la intervenció de Santiago Agrelo, franciscà i bisbe emèrit de Tànger. Va versar sobre *Migrants, una realitat a la llum de la fe*. En ella, va afirmar amb contundència: «Les fronteres maten i només estan per impedir l'entrada dels pobres». Perquè les notícies sobre les nombroses persones que moren en el seu intent de creuar les fronteres, s'utilitza una estratègia subtil i un engany que cal desemmascarar. Perquè les morts no preocupin i es vegin com a peatge normal i irrellevant, cal deshumanitzar els qui intenten travessar-les. Se'ls presenta com a «irregulars, il·legals, sense papers...». Es tracta de desposseir-los de la seva dignitat personal. Adjectivar-los com «un perill i una amenaça». No se'ls anomena pobres, sinó delinqüents, que «assalten i envaeixen». Se'ls considera com «un exèrcit, una onada, una allau, un mal». Hi ha també altres col·lectius en la societat que, per motius polítics, socials o econòmics, es pretén deshumanitzar. Així és més fàcil combatre'ls. S'intenta que perdin la dignitat i el respecte. D'aquesta manera, no tenen dret a viure. Per aquest motiu, la seva mort resulta irrellevant o es redueix a una estadística repetitiva, que amaga una tragèdia immensa.

Certament, afrontar el repte de la immigració requereix una resposta social, política i econòmica de gran calat. Deshumanitzar-la no és la solució, però manipular-la, tampoc. Utilitzar-la per interès electoral o per generar por i rebuig, és pervers. S'ha convertit en una arma llancívola entre partits polítics, que s'utilitza sense cap escrúpol per reforçar les pròpies posicions. En parlar de persones, cal compaginar el capítol dels drets amb el dels deures, estudiar les causes que generen grans moviments migratoris per intervenir-hi, etc. Veure's privats del pa per menjar o dels mínims recursos sanitaris és molt greu, però encara dol més veure's sense drets, sense futur, sense esperança. Es tracta de «moltes vides que es trenquen», com recorda el papa Francesc a *Fratelli tutti*.

Lluís Serra Llansana

LA FAMÍLIA COM A ARREL

Hi ha una dita que diu: “Els membres de la família són com les branques d’un arbre. Tot i que van en diferents direccions, l’arrel és una”. En temps antics, es creia que una bona formació a la vida religiosa començava amb una bona formació catòlica a la família. L’educació religiosa és important per als nens arreu del món. Tant si són jueus com hindús, musulmans o cristians, els pares intenten impartir als seus fills una bona formació religiosa. Una de les raons per això és que l’educació religiosa porta l’educació dels valors. Toca les dimensions socials de la vida humana. Així doncs, l’educació religiosa promou no només vocacions a la vida consagrada, sinó també i en primer lloc, la vocació de ser una bona persona o un bon ésser humà.

La civilització del món occidental té la seva base en l’educació catòlica. Les famílies catòliques es consideraven com a base de la societat civilitzada. És trist que aquesta realitat ha disminuït molt de la vida quotidiana. Dit això, l’educació catòlica encara no ha perdut la seva rellevància. Tot i que és possible que els fills s’allunyin de les pràctiques catòliques com ara la missa quan creixen, és bo donar-los l’educació catòlica a la infància.

Un bon exemple seria sant Agustí. La seva mare santa Mònica li va ensenyar a llegir la Bíblia i el portava a la missa. Tanmateix, com sabem, quan ell va créixer, va viure una vida deixada. No es preocupava de Déu. No obstant això, els plaers del món no podien omplir la buidor del seu cor. Així, doncs, en la seva crisi, va buscar Déu. O millor, Déu el va buscar com un bon pastor busca l’ovella perduda. Quan es va convertir a Déu, l’educació catòlica impartida durant la infància per la seva santa mare, li va servir com a base per a un compromís seriós de ser prevere i més tard bisbe d’Hipona.

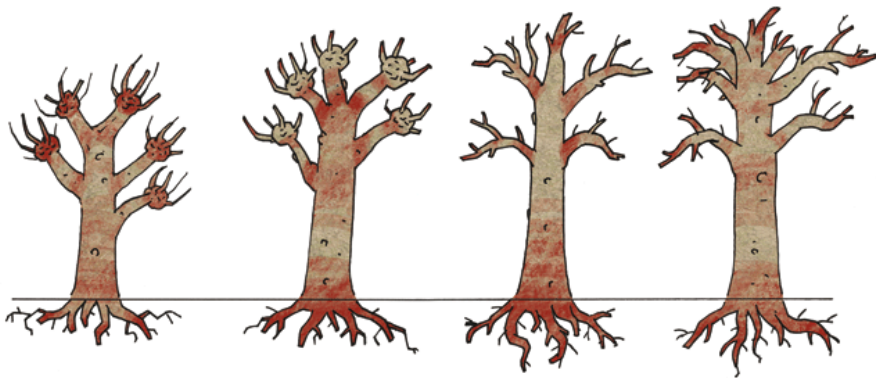
Un altre exemple seria el nostre pare sant Francesc d’Assís. Va viure una vida deixada abans de la seva conversió. Tanmateix, quan es va convertir, la formació catòlica impartida per la seva mare li va servir com a base per a una vida santa. No dic que els que no tenen educació catòlica no tindran aptituds per a l’espiritualitat. L’Esperit Sant pot inspirar tothom. Jesús mateix diu que *l’Esperit és com el vent. Bufa allà on vol* (Jn 3, 8). Dit això, els qui busquen l’espiritualitat d’una manera íntima es poden trobar perduts si no

tenen uns coneixements a priori amb els que es relacionen. També és cert amb les altres coses de la vida com ara la música, el futbol, etc.

Així doncs, és aconsellable que els pares catòlics tinguin interès en impartir l'educació catòlica als nens. I això també és responsabilitat dels avis, que sovint tenen l'oportunitat d'establir relacions amb els nens molt importants en el seu procés de creixement. És veritat que hem de pensar com presentar el catecisme d'una manera interessant als nens. Al mateix temps, és el deure dels pares encoratjar els seus fills a participar en la catequesi. No ho suggereixo perquè els nostres fills siguin més catòlics, sinó uns éssers humans millors; per millorar l'educació dels valors i les relacions socials.

Moltes vegades, podem acusar l'Església pels escàndols, els problemes o les faltes d'humanitat de preveres i religiosos. Potser hem d'entendre que probablement no han tingut el privilegi de tenir una bona formació a la família. D'altra banda, també això ens recorda el nostre deure de crear una generació futura que tingui la seva base correcta. Recordem això: apart de les excepcions, una bona formació a les famílies produeix bons éssers humans, grans líders i bons sacerdots o religiosos.

Fra Arun de Madurai, ofmcap

SANTA ISABEL DE PORTUGAL (1270-1336)

Terciària franciscana.
Reina de Portugal i Infanta d'Aragó

Fou una dona extraordinària, al llarg de la seva vida desenvolupa una missió religiosa, política, social i humana molt pròpia dels membres del terç orde Franciscà.

Dona enèrgica i tenaç, caracteritzada per la seva dolçor i bondat

Als 12 anys es casa per poders a la capella de santa Àgueda, del Palau Reial de Barcelona, amb don Dionís rei de Portugal.

Li agrada la vida interior i el treball silenciós. Tingué un fill que fou Alfons IV de Portugal i una filla, Constança. Va haver de cuidar i donar sostre als sis fills naturals del seu marit fruit de les seves correrries.

Per la seva posició hagué d' intervenir per el be de la pau en les intrigues de la cort. Així va haver de fer d'intermediària entre el seu fill i el seu marit que havien entrat en guerra, per aquest motiu no dubta en creuar el camp de batalla aconseguint que fessin una treva.

De les seves intervencions en uns moments de la història tan difícil, destaca la seva contribució a reconciliar Portugal amb el Papa, firmaren un concordat i es funda la Universitat de Coïmbra

Es conserven poques cartes de la seva correspondència amb els reis de l'època, però les que conservem ens donen la mesura exacta de la seva lluita per la pau; al seu marit li deia en motiu de les baralles entre pare i fill: "No permitáis que se derrame sangre de vuestra generación que estuvo en mis entrañas. Haced que vuestras armas se paren o entonces veréis como en seguida me muero. Si no lo hacéis iré a postrarme delante de Vos y del infante, como la loba en el parto si alguien se aproxima a los cachorros recién nacidos. Y los ballesteros han de herir mi cuerpo antes de que os toque a Vos o al infante. Por Santa María y por el bendito san Dionís os pido que me respondáis pronto, para que Dios os guie".

Quan enviuda se sentí lliure per dedicar-se plenament a les obres de caritat, vestint sempre l'hàbit del terç orde de sant Francesc. Les seves riqueses, administrades per ella mateixa, foren a parar als pobres i malalts.

Era una dona extraordinària per l'època coneixia el llatí, se sabia de memòria els himnes litúrgics. Mai ningú la va veure enfadada. Moria el 4 de juliol de 1336 a Estremoz. Fou traslladada a Coïmbra al convent de santa Clara que ella funda.

Santa Isabel de Portugal, terciària franciscana, donava vestits, visitava els malalts posant-hi les seves mans sense *fer-li fàstic*, i els confiava als metges. *No quedaven deseparats ni presos que de la seva llima no en rebessin part*. Com a reina, va dur a terme una tasca pacificadora per la seva intervenció delicada en els assumptes de govern, va aconseguir la pau en més d'una ocasió.

És patrona dels territoris en guerra. Recordem-la en el dia de la seva festa, 4 de juliol, preguem-li perquè intercedeixi davant Déu per la pau en tots els territoris.

Lluís Viñas, ofs

Santa Isabel de Portugal curando a una enferma (Francisco de Goya)

Esbós per a l'església de San Fernando de Saragossa

FESTIVITAT DE SANT BONAVENTURA

15 de Juliol

Sant Bonaventura, nascut a la Toscana, va rebre el nom de Joan en el baptisme. Corria l'any 1221, Honori III era papa, Frederic d'Hohenstaufen emperador i Felip August rei de França.

A l'edat de quatre anys va ser atacat per una malaltia tan perillosa que els metges van desesperar de la seva vida. La seva mare va ser i es va arrossegat als peus de Sant Francesc d'Assís, implorant-li que intercedís davant de Déu per un nen que era tan volgut per a ell. El Sant, commogut per la compassió, va començar a pregar, i el malalt va quedar perfectament curat. Per gratitud, Juan va ingressar a l'Orde fundada per Sant Francesc, i es va convertir en el seu ornament i glòria.

El sant patriarca, a punt d'acabar la seva carrera mortal, li va predir totes les gràcies amb què la misericòrdia divina l'ompliria, i de sobte va exclamar, en èxtasi profètic: "¡Oh bonaventura! Oh endevinació! ». D'aquí el nom de Bonaventura, que se li va donar al nostre Sant.

Sant Bonaventura va ser enviat a la Universitat de París, on va entaular una amistat amb Sant Tomàs d'Aquino que va semblar reviure la de Sant Gregori Nacienceno i Sant Basili. Tots dos van córrer més del que van anar en la carrera de la ciència i la virtut, i, d'estudiants de geni, van assolir en poc temps la glòria dels professors més doctores i dels doctores més il·lustres.

Amb la invocació de l'Esperit Sant iniciava sempre l'estudi sant Bonaventura, que era, d'altra banda, només la prolongació de la seva fervent oració.

Sant Tomàs va venir un dia a visitar-lo i li va preguntar de quins llibres havia tret aquesta profunda doctrina que tan justament admirava. Sant Bonaventura li va mostrar alguns volums; però, com que el seu amic es mostrava incrèdul, va acabar assenyalant un crucifix que estava sobre la seva taula, i li va dir: "Aquesta és l'única font de la meva doctrina; És d'aquestes sagrades ferides d'on treu la meva il·luminació! ».

Sant Tomàs va venir un altre dia a visitar-lo, i, a través de la seva porta entreoberta, el va veure arrabassat, fora de si i aixecat del terra, mentre treballava en la vida del sant fundador; es va retirar amb respecte, dient: "Que un sant faci la vida d'un sant".

Elegit general del seu Orde, malgrat les seves llàgrimes, va continuar la seva obra; però de totes, la que més li va agradar va ser la Vida de Sant Francesc d'Assís, que

va escriure amb una ploma mullada en amor diví, després d'haver visitat tots els llocs per on havia passat el seu beneït pare.

Sant Bonaventura tenia només trenta-cinc anys quan va ser escollit general dels franciscans, i tenia uns cinquanta-un anys quan el Papa Gregori X el va nomenar cardenal-bisbe d'Albano. Els enviats del Papa el van trobar, el general de l'Ordre, ocupat, amb diversos germans, rentant els plats; Sant Bonaventura els va demanar que completessin la seva tasca i, mentrestant, va fer penjar d'una branca d'un arbre veí el barret cardenalí que li van portar.

Aquest gran sant va morir dos anys després, el 14 de juliol. Corria l'any 1274, Gregori X era Papa, Rodolf I emperador d'Alemanya i Felip III rei de França.

Sovint se'l representa amb el vestit del seu Orde, però amb el barret cardenalí.

Sant Bonaventura ensenya el crucifix a Sant Tomàs d'Aquino - Zurbarán.

SAN FRANCISCO SOLANO Y SAN BUENAVENTURA

Sí, en ese orden, tal como vienen en el calendario, uno detrás de otro. Hay meses que se te hacen simpáticos por una cosa o bien por otra. Uno de los motivos por los que puede caer el mes, más o menos bien, es el santoral, al menos para mí. Junio es simpatiquísimo por San Antonio, a mí, septiembre, me parece fenomenal por San Miguel Arcángel, el patrón de mi pueblo y julio ya, ni te cuento... Además de ser el mes de mi santo.

Pero es que resulta que en julio se celebran dos de los santos más afectos también a mí. Tengo una enorme simpatía por ambos y tal vez son ese espejo en el que me gustaría verme reflejado y que jamás conseguiré. Fue mi abuela Marieta, la madre de mi padre, la que más me influyó a la praxis de la intercesión de los santos en la oración. Por una cosa muy sencilla. Mi abuela, una mujer muy rezadora, devota y pía, normalmente, no se dirigía nunca al Padre, ni al Hijo, ni al Espíritu Santo. No podía dejar de pensar en la sublimidad de Dios, en su Omnipotencia, en su Absolutéz. Dios era demasiado para que ella pudiera dirigirse a Él; sin embargo los santos no. Los santos eran santos por mor de su fidelidad a Dios, pero son del género humano como ella y con ellos se sentía más cercana, en un terreno más fácil de pisar y sostenerse, eran de la misma "ralea". Tenía santos para todas sus necesidades y a ellos acudía, son los personajes con los que contaba para acercarse un poco más a Dios y a ellos recurría.

Pues a mí me sucede eso mismo. Recuerdo a menudo a mi abuela. De cómo me enseñaba a rezar, de cómo me hacía rezar por mis necesidades, de que no me fiara nunca de mi poder, que siempre contara con la intercesión de la "otra fuerza". Aún sigo con ello y le doy las gracias a ella por todo lo que me transmitió. Sigo encomendándome a los santos y sigo teniendo santos para cada necesidad, tal y como aprendí de "la padrina" -en . Y resulta que Francisco Solano y Buenaventura forman parte de mi vida recurrente. Forman parte, sin ellos me permiten que me exprese así, de mi "caja de herramientas" en las adversidades. Forman parte de mi familia como hermanos míos que son y nadie puede evitar que con ellos tenga tal relación de hermanos con todo lo que esto conlleva, peleas, riñas e insultos incluidos. Lo hago desde la convicción de ser quien soy y de saber quiénes son ellos, mi familia de sangre franciscana.

A pesar de su obsesión por la más radical de las pobreza, era siempre el primero en todo y jamás ordenó nada que no hubiera hecho el antes. Francisco Solano era un hombre reflexivo, de sabios consejos, de reprender cuando había que reprender, pero siempre con un gran celo y sentido del humor. Sus penitencias

y su estricto sentido de la oración jamás le impidieron ser alegre y dicharachero con todo el mundo. Se le conoce como el santo de la alegría. Predicaba en todas partes, en todos los sitios donde fuese, que le importaba a él: en los talleres artesanales, en los garitos (casa clandestina donde juegan los tahúres o fulleros o bien establecimiento de diversión, especialmente de mala fama), en las calles, en los monasterios e incluso en los corrales de teatro. Se acompañaba de un pequeño rabel que tocaba por las calles mientras danzaba a su son y de una cruz. ¡Qué bien me cae!

Que Buenaventura fue un pensador y un teólogo como la copa de un sicómoro, no cabe la menor duda, pero atendiendo que la principal fuente de su doctrina y pensamiento es la Palabra de Dios, la Biblia, creo que su pensamiento, más que un pensamiento, es una oración, es una forma de piedad que se transforma en doctrina. Es fruto, en él, del uso de la lectio divina, entendiéndolo por lectio divina lo siguiente:

Una práctica monástica tradicional de lectura de las escrituras, meditación y oración destinada a promover la comunión con Dios y aumentar el conocimiento de la Palabra de Dios. No trata las Escrituras como textos para estudiar, sino como la Palabra viva.

Tradicionalmente, tiene cuatro pasos separados: «leer, meditar, rezar, contemplar». Primero se lee un pasaje de las Escrituras, luego se reflexiona sobre su significado. A esto le sigue la oración y la contemplación de la Palabra de Dios.

El enfoque de la Lectio Divina no es un análisis teológico de los pasajes bíblicos, sino verlos con Cristo como la clave de su significado (sic).

Vamos, que veo más a Buenaventura como un orante de la palabra de Dios que no como un gran pensador y teólogo que por supuesto lo era.

Sí. Ambos son gente en la que me gusta mirarme, porque por

cercanía a ellos y recordando a la “padrina” Marieta: son como yo.

Fra Joaquim Recasens, ofm

AGENDA

JULIOL

10 juliol, Santa Verònica Giuliani, verge, del II Orde.

14 de juliol, Sant Francesc Solano, prevere, del I Orde.

15 de juliol, Sant Bonaventura, bisbe i doctor de l'església, del I Orde.

21 de juliol, Sant Llorenç de Bríndisi, prevere i doctor de l'església, del I Orde.

23 de juliol, Beata Conegunda, religiosa del II Orde.

24 de juliol, Beata Llúisa de Savoia, religiosa, del II Orde.

27 de juliol, Beata Maria-Magdalena Martinengo, Verge, del II Orde.

28 de juliol, Beata Maria – Teresa Kowalska, verge i 'màrtir, del II Orde.

30 de juliol, Beat Francesc Solano Casey, prevere, del I Orde.

AGOST

2 d'agost, La Mare de Déu dels Àngels de la Porciúncula.

4 d'agost, Sant Joan- Maria Vianney, prevere, del III Orde.

7 d'agost, Beats Agatàngel i Cassià, preveres i màrtirs, del I Orde.

8 d'agost, El Pare Sant Domènec, prevere, Fundador de l'Orde dels Predicadors.

11 d'agost, La Mare Santa Clara d'Assís, verge del II Orde.

13 d'agost, Beat Marc d'Aviano, prevere del I Orde.

14 d'agost, Sant Maximilià- Maria Kolbe, prevere i màrtir, del I Orde.

17 d'agost, Santa Beatriu de Silva, verge, del II Orde, Fundadora de l'Orde de la Immaculada Concepció.

18 d'agost, Beats Joan- Lluís, Protasi i Sebastià, preveres i màrtirs, del I Orde.

19 d'agost, Sant Lluís, bisbe, del I Orde.

23 d' agost, Beat Bernat d'Offida, religiós, del I Orde.

25 d'agost, Sant Lluís, Rei de França, del III Orde.

30 d'agost, Sant Juníper Serra, prevere del I Orde.

Santa Clara, que, seguint els passos de sant Francesc d'Assís, va il·luminar el món amb la vostra obediència al Senyor, ajudeu-nos a tenir un cor com el vostre: humil, pobre i temorós de Déu. Amén!"

O.F.S Provincial de Catalunya, Diagonal 450, 08006 – Barcelona
Tel. 635612431- ofscatalunya@outlook.es